

Arrest

nr. 153 637 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die in opvolging van advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende een asielaanvraag in bij de Belgische instanties op 4 april 2005.

Op 13 februari 2006 werd de asielaanvraag afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen deze beslissing op 2 maart 2006 bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het beroep werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 20 december 2006.

Op 20 december 2006 diende de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen de voormelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het beroep werd bij beschikking nr. 317 niet toelaatbaar verklaard op 9 maart 2007.

Op 20 februari 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Die aanvraag werd verworpen op 27 augustus 2008.

De verzoekende partij diende een tweede asielaanvraag in op 5 november 2007. Op 19 november 2009 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij tekende op 23 december 2009 beroep aan tegen die beslissing. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 25 maart 2010 bij arrest nr. 40 862.

Op 14 december 2009 en op 17 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 april 2012 diende verzoekende partij bovendien een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 5 juli 2012 onontvankelijk verklaard, omdat zij geen identiteitsbewijs bij de aanvraag had gevoegd.

Op 2 oktober 2012 diende zij een nieuwe medische regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 8 oktober 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende zij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 119 272 van 20 februari 2014 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing van 8 oktober 2012.

Ondertussen werden bij beslissing van 13 december 2013 de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 14 en 17 december 2009, onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer 145 104.

Diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, daar zij niet in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer 144 599.

Op 15 mei 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer 154 323.

De medische regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9ter van 2 oktober 2012 werd op 2 juni 2014 wederom onontvankelijk verklaard, daar het standaard medische getuigschrift niet beantwoordde aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

REDENEN

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS

06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.09.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte; er wordt niet verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 (Arrest 222.627 RvS d.d. 26.02.2013). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest (Arrest 63.836 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 27 juni 2011). Daarenboven is het niet aan de gemachtigde van de minister om te onderzoeken of de aandoening waaraan betrokkene lijdt 'ernstig' is, wel kan de gemachtigde nagaan of er op een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van de 'graad van ernst' van de ziekte. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter nog een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 07.03.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 02.10.2012, dus na de invoergetreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011)."

Op 19 februari 2015 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Eveneens werd er die dag een inreisverbod voor vier jaar opgelegd aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij werd op 25 maart 2015 naar haar land van herkomst gerepatriëerd en vertrok zonder verzet.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 254).

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de verzoekende partij op 25 maart 2015 zonder verzet werd gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet een procedure waarbij “de in België verblijvende vreemdeling” een machtiging tot verblijf om medische redenen kan aanvragen. Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen. De verzoekende partij bevindt zich niet in dit geval aangezien zij reeds gerepatriëerd werd, waardoor zij hoegenaamd niet in aanmerking komt voor de voormelde procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij in België niet meer mogelijk (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Uit het feit dat de verzoekende partij zich op dit moment in het land van herkomst bevindt, volgt automatisch dat zij per definitie niet meer in België verblijft.

Aangezien de verzoekende partij niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep.

Ter terechtzitting werd aan de raadsvrouw van de verzoekende partij gevraagd of zij het actueel karakter van het belang bij huidig beroep kan toelichten ondanks de repatriëring. De raadsvrouw van de verzoekende partij maakt hieromtrent evenwel geen opmerking en stelt te volharden in de middelen.

Bijgevolg ontbeert de verzoekende partij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU